

Benvolents, amics: En aquesta diada tan simpàtica que segella una
 vegada més l'intima compenetració de l'Orfeo amb aquesta
 nobilíssima família de Joan Millet (a.c.s.), no vull deixar
 passar l'ocasió que se'm presenta de fer una mica d'histò-
 ria de les relacions sempre tan extraordinàriament cordi-
 als d'un i altre.

Quan en l'assaj de dinences passant donava jo de-
 tall als nostres cantaires del que seria aquesta magni-
 fica diada d'avi, els parlava també de la benemèrita
 actuació presidencial de Joan Millet enfront la nos-
 tra entitat durant els anys de 1893 a 1902, i de com
 l'Orfeo Català, l'any 1905 fou invitat per ell en aquest
 matex indret precisament i amb quasi idèntic ca-

-ràcter de com ho és avui.

2

Em sembla, però, que en la intimitat d'aquesta festa germanívola cal dir allò que com més de que representava Joan Milet per l'Orfeó i pel seu fundador i estintidísim germà.

En aquest moment tan propici; doncs, deixeu-me que permeteu-me que celestini per uns instants la paraula al meu venerat pare, qui en unes seves epístoles inolvidables el retratava amb aquella justesa i clari-vidència tan característiques del Mestre de tots. Esmenten-los en una d'elles: "fo, a vegades com plúso amb aquell cor generós del bon germà, amb aquella ardidessa en fer coses altes, amb l'amor especial que tenia envers mi i per més coses, un fill jo poc contristat i mal satisfactor del gran

dente que hi tinc; que en el món a vegades ploreu per ^{una} ³
lluminaadura que des han tret de la boca i el cor no s'ens
trenca gran feuf d'aprop nostre en tresor d'amor
desinteressat".

Y encara, en alta lletra afegeix: "Veritablement
el seu record arriba lligat amb aquella època tan her-
mosa de nostre Orfeo que era com joventut florida de bon
his faldiers, d'entusiasme noble per la santa causa del
redreidement de la nostra terra. Tots els que vis queren
aprells moments felixos, recordarem a en Joan, tot
entusiasme, tot cor generós i optimista, que veia l'èxit
seur de tot ço que feien. Ara, ultimament encara espren-
-sava posar-se, fe... i treballar per a l'engrandiment
de nostre Orfeo; el seu cor encara no s'havia abatut

i el desig d'enfanyar-se "

(9)

Evolem la l'actuació de l'bisbe durant els anys felixos d'aquella residència: Concert fíex a l'Ateneu Barcelonès, Concerts amb la notabilíssima "Capella Mansueta Russa" i tot d'fruit fundació de la secció de veus. Benedicció de la nostra senyera a Montserrat per l'episcopi Bisbe Morfades amb l'estrena del "Cant de la senyera" que precisament l'ange d'octubre d'enquany farà 50 anys que fan comport. Fundació de la secció de senyores per l'inoblidable noia senyora. Winkler. Benedicció de la nostra senyera a Montserrat per l'episcopi Bisbe Morfades, amb l'estrena del "Cant de la senyera" que precisament l'ange d'octubre d'enquany farà cinquanta anys que fan comport. Primera audició a Barcelona de la Causa.

gració del paal del Pausal de Wapen, de la "Nona" ⁵
Simfonia" de Beethoven i del "Requiem" de Berlioz en
els Concerts Nicolau. Concert Schumann a l'Ateneu. Pri-
mera audició de la "Missa del Papa Marcel" de Palestri-
na. Assistència i actuació notabilíssima de la canó-
d'home en el Concurs Internacional de Mica, on por-
feí obtenir el primer premi de lectura a vista, i de
la qual actuació nasqué la fama que mai més
havia de deixar a la nostra entitat. d'arruinar
a la nostra entitat. El gran concert de unió en
religiosa al desaparegut Teatre Liric que fou una
veritable revelació de trossos pretints fins llavors prax
mèdits. Recursió frionyal a Mallorca. Estrenes
de "La Mort de l'Escola" "La Mare de Déu" i "Sílens

6
Junt", els immortals poemes del lleu Molan. Primer
audició del "Cap Verdne" chor a 16 veus de Phauv,
el qual l'any 1901 dispensà a l'Orfeo el gran honor de
dirigir la seva obra. Altra primera audició del Ma-
tut ple de deliciosa intimitat "Met dieu feris" de
Bach, que l'Orfeo tornaria a reprendre, i dirigit
un dia o altre. I per últim aquella magnífica
excursió al mf. dig de França (Montpellier,
Marsella, Perpinyà) on la fama de l'Orfeo
s'enfonsà encara més.

Aquestes són les fites principals precedides per
l'espirit orfanitador i entusiasta de Joan Millet,
la família del qual tan amable i generosament
ens acollí auri, com ho feu aquell dia d'octubre

de 1905, en que tot l'Orfeo, per viclencia del⁷
temps, vivia en sa pròpia casa, la mateixa da-
vant la qual avui han volat les nostres cantades
de fervors agraïment.

D'aquells temps ençà, no viscuts per l'immensa
majoria de nosaltres, s'han esdevingut moltes coses:
altres i baixos, invulades, tempestes, dies grisos i plujes,
altres serens i rutilants de llum, però en el fons
del fons del nostre ésser hi ha hagut la volun-
tat ferma de sobreviure. Davant aquesta natura
hostil que ens penetra dolçament dolça i amorosa-
ment i que sembla una benedicció de Déu als
esforços de tot, ~~ens apleguem~~ ens apleguem avui
amb la mateixa fe i entusiasme de sempre, a

8
xos de la mateixa família cantar que ens acullia
quasi quaranta anys. Jo al·tro. La copra per la comunitat
sempre creixent dels esperits d'uns i altres, per l'afec-
tament personal en nostres curs i plens de les ensenyanes
i de l'exemple dels germans mullers que ja no hi d'afect
unir. Per la prosperitat material d'aquesta família per
fer sab servir interessos espirituals i externs; per
la continuïtat sempre creixent de l'obra de
l'Orfó. Y demano a Deu que la meua ma
no es desviï mai del camí que m'encengala el pare
a el present bon muller. Y que aquest camí de fer
seguir fidelment, inlassablement, amb voluntat
fermíssima i amb els ulls fets en l'ideal
Y que aquest camí de fer seguir també per tots els

9

que des
present, fidelment, inlassablement, amb voluntat
femenina, i amb els ulls fets en l'ideal que
a tots ens guia.

Lluís M. Lluís

12 juliol 1941.

Prominat al dinar de
l'escuma a l'anel·la el dia
14 de juliol de 1946.

52
(Discurs pronunciat al dinar de l'excursió a l'Ametlla del Vallès el dia 14 de juliol de 1946)

Benvolguts amics:

En aquesta diada tan simpàtica que segella una vegada més l'íntima compenetració de l'Orfeó amb aquesta nobilíssima família de Joan Millet (a.c.s), no vull deixar passar l'ocasió que se'm presenta de fer una mica d'història de les relacions sempre tan extraordinàriament cordials d'un i altre.

Quan en l'assaig de dimecres passat donava jo detalls als nostres cantaires de què seria aquesta magnífica diada d'avui, els parlava també de la benemèrita actuació presidencial de Joan Millet ~~xxxxxxxxxxxxxxxx~~ al front de la nostra entitat durant els anys de 1893 a 1902, i de com l'Orfeó Català l'any 1905 fou invitat per ell a aquest mateix indret precisament, i amb quasi idèntic caràcter de com ho és avui.

Em sembla, però, que en la intimitat d'aquesta festa germanívola cal dir quelcom més de què representava Joan Millet per l'Orfeó i pel seu fundador i estimadíssim germà.

En aquest moment tan propici, doncs, permeteu-me que cedeixi per uns instants la paraula al meu venerat pare, qui en unes seves epístoles inoblidables el retratava amb aquella justesa i clari-vidència tan característiques del mestre de tots. Escoltem-lo, en una d'elles: "Jo, a vegades, quan penso en aquell cor generós de mon germà, en aquella ardidesa de fer coses altres, en l'amor especial que tenia envers mi i per mes coses, em jutjo poc contristat i mal satisfador del gran deute que li tinc; que en el món a vegades plorem per una llaminadura que ens han tret de la boca i el cor no se'ns trenca quan fuig de prop nostre un tresor d'amor desinteressat".

I encara, en altra lletra afegia: "Veritablement, el seu record anirà lligat amb aquella època tan bella del nostre Orfeó, que era com joventut florida de nuvis falaguers, d'entusiasme noble per la santa causa del renaixement de la nostra terra. Tots els que visquérem aquells moments feliços, recordarem en Joan, tot entusiasme, tot cor generós i optimista, que veia l'èxit segur de tot ço que fèiem. Ara, ultimament, encara esperançava de po-

sar-se bé... i treballar per a l'engrandiment del nostre Orfeó; el seu cor encara no s'havia abatut i el desig l'enganyava..."

Evoquem-la, l'actuació de l'Orfeó durant els anys feliços d'aquella presidència: Concert Grieg a l'Ateneu Barcelonès, concerts amb la notabilíssima Capella Nacional Russa, i tot seguit fundació de la secció de nois; fundació de la secció de senyoretes per la inoblidable mestressa Sra. Wehrle; benedicció de la nostra senyera a Montserrat per l'egregi bisbe Morgades, amb l'estrena d'"El cant de la senyera" que precisament l'onze d'octubre d'enguany faria cinquanta anys que fou compost; primera audició a Barcelona de la "Consagració del Graal" del "Parsifal" de Wagner, de la "Novena Simfonia" de Beethoven i del "Requiem" de Berlioz en els concerts Nicolau; concert Schumann a l'Ateneu; primera audició de la "Missa del Papa Marcel" de Palestrina; assistència i actuació notabilíssima de la secció d'homes al Concurs Internacional de Niça, on l'Orfeó obtingué el primer premi de lectura a vista, i de la qual actuació nasqué la fama que mai més no havia de deixar d'aureolar la nostra entitat; el gran concert de música religiosa al desaparegut Teatre Líric, que fou una veritable revelació de tresors pretèrits fins llavors quasi inèdits; excursió triomfal a Mallorca; estrenes de "La mort de l'escolà", "La Mare de Déu" i "Divendres Sant", els immortals poemes del mestre Nicolau; primera audició de "Capvespre" cor a 16 veus de Strauss el qual l'any 1901 dispensà a l'Orfeó el gran honor de dirigir la seva obra; altra primera audició del motet ple de deliciosa intimitat "No et deixo, Jesús" de Bach, que l'Orfeó tornarà a reprendre, si Déu vol, un dia o altres; i per últim aquella magna excursió al Migdia de França (Montpeller, Marsella, Perpinyà) on la fama de l'Orfeó s'engrandí encara més.

Aquestes són les fites principals presidides per l'esperit organitzador i entusiasta de Joan Millet, la família del qual tan amable i germanívolament ens acull avui, com ho feu aquell dia d'octubre de 1905 en què tot l'Orfeó, per incllemència del temps, dinà en sa pròpia casa, la mateixa davant la qual avui han volat les nostres cantades de fervorós agraïment.

D'aquells temps ençà, no viscuts per la immensa majoria de nosaltres, s'han esdevingut moltes coses: alts i baixos, nuvolades, tempestes, dies grisos i somorts, d'altres serens i rutilants de llum, però en el fons del fons del nostre ésser hi ha hagut la

voluntat ferma de sobreviure. Davant d'aquesta natura nostra que ens penetra dolça i amorosament i que sembla una benedicció de Déu als esforços de tots, ens apleguem avui amb la mateixa fe i entusiasme de sempre, a redós de la mateixa família secular que ens acollia fa quasi quarant-un anys. Jo alço la copa per la comunió sempre creixent dels esperits d'uns i altres, per l'empeltament perenne en nostres cors i pensa de les ensenyances i de l'exemple dels germans Millet que ja no són d'aquest món. Per la prosperitat material d'aquesta família que tant sap servir interessos espirituals i externs; per la continuïtat sempre creixent de l'obra de l'Orfeó. I demano a Déu que la meva mà no es desviï mai del camí que m'assenyalà el pare i el president Joan Millet. I que aquest camí sigui seguit també per tots els presents, fidelment, inlassablement, amb voluntat fermíssima i amb els ulls fits en l'Ideal que a tots ens guia.

12 de juliol de 1941